

Lisbeth Trinskjærs kulturtale ved Jenlefesten

Taler

Lisbeth Trinskjær
Højskoleforstander og
formand for FFD

Dato

1. august 2021

Sted

Jenle, Salling

Omstændigheder

Jenlefesten er en årlig begivenhed i Jeppe Aakjærs kunstnerhjem, Jenle, hvor der i løbet af dagen er to hovedtalere; en politisk og en kulturel taler.

Hvem passer på helheden, hvis borgeren bliver til forbruger?

Vi kender det alle sammen.

De polariserede debatter. Trættende skingre indlæg. Grøftegravninge.

Nyligst, da den 22 årige YouTuber Albert Dyrhund tragisk mistede livet i en ulykke i denne uge. Hans død affødte hånd af latterliggørelse af modne voksne, som ikke forstod at nogen man har lært at kende virtuelt, kan betyder rigtig meget for mange børn og unge. Jeg tænker, at når man som voksen håner et ungt menneskes død, så har vi vænnet os til en modbydelig adfærd, som er helt utilstedelig.

Det er som om, konflikttrappen har mistet alle sine midterste trin. Debatter går fra 0 til 100 på få minutter. Alle nuancerne forsvinder. Helt almindelige mennesker skriver trusler & modbydelige ting til debattører, politikere & til hinanden.

Vi – du og jeg - bliver trætte. Vi slukker. Og vi står af.

Det kan føle, som om vi er midt i en ond drøm.

Har vi da fuldstændigt mistet vores ordentlighed?

Er det de unge, vi ikke har fået dannet ordentligt til demokratiet?

Hvad er det, der sker? Og kan vi vende udviklingen?

Det danske folkestyre hviler på tillid, og på et frit og oplyst folk som føler ansvar for det fælles.

Men vores tillid til politikere og medier – de der bærer det politiske - er i frit fald, og moderne politik handler mere om hvad vi hver især gerne vil have, end hvad vi vil bidrage med.

Kan demokratiet holde til det? Mit bud er NEJ. Det er tid at tænke nyt.

Hvorfor & hvordan?

Det er det, jeg med min tale her på Jenle festivalen – i al beskedenhed - gerne vil give mit bud på.

Jeg vil gerne komme med 1) en analyse, 2) en forudsigelse og 3) en bøn.

Ikke et fadervor, men en bøn, til jer.

Eksemplerne på splittelse er mange.

Ikke mindst i politik. Det er i hvert fald den, vi hører mest.

”Eliten” overfor ”de helt almindelige danskere”, by overfor land, ”de krænkelssparate” overfor ”de ufølsomme”. Små skarpheder, som bliver blæst helt ud af proportioner. Debatter, hvor vi aldrig når frem til det konstruktive, det opbyggelige. Vi når kun at kende – konflikten.

Men den sætter sig i os. Splittelsen. Og farver de forklaringer vi forstår omverdenen med.

Da det danske herre fodboldlandshold spillede VM for nyligt, samledes mange af os i et til trængt ”VI”, for at følge de danske drenge, som overkom en tragisk, og chokerende hændelse – Christian Eriksens hjertestop &

genoplivning under kampen mod Finland – med sårbarhed & fællesskab.

I Sydhavnen, i København, hvor jeg bor, fyldtes gadebilledet med rød/hvid klædte mennesker.

Unge & gamle. Store & små. Alle samfundslag. Etnisk danske folk & mennesker med alverdens andre etniciteter myldrede til de opstillede storskærme, med fadøl & fællesskab. Klædt i Dannebrog, rød/hvide solbriller, klaphatte & håb.

Kun en enkelt rids var der i lakken

- ud over bekymringen om, hvorvidt smittetrykket kunne bære det.

Den kæmpe fadølsregn, som begejstret akkompagnerede de danske scoringer.

Ikke fordi nogen ikke kunne leve med et ”fadølsbad”, i glædesrusen – men fordi de hårde plastik-krus fulgte med i kastet...

I morgenradioen inden en af de sidste kampe, tog P1, ligesom alle andre medier fat i netop den konflikt –

- At arrangører havde inddelt tilskuerzonerne i ”kaste-zoner” og ”ikke-kaste-zoner”

En ung arrangør fra Nordjylland forsvarede sin beslutning om IKKE at inddele sit stor-skærms-arrangement i zoner med følgende indlæg. Han sagde:

”Her i Hjørring, er vi ikke lavet af sukker. Vi er ikke ligeså ”krænkelsesparate” som dem i København”

Journalisten indvendte at zoneinddelingerne blev lavet for at passe på børnefamilierne, da frygten for at få et plastikkrus i nakken, kunne afholde dem fra at deltage. Og at initiativet med zonerne i øvrigt kom fra Fyn.

Men det passede ikke ind i hans fortælling.

En fortælling, som handlede om meget mere end VM i fodbold.

Vi har, som sagt, aldrig haft så lav tillid til vores folkevalgte politikere, som nu.

Vi har aldrig haft så lav tillid til vores medier, som nu. Og den falder og falder, og falder ...

Den vigende tillid. Den tætte kamp om magten. Mange nye protest-partier, som går kritisk til de gamle partiers handlekraft. Det økonomiske pres, Google & andre kommercielle internationale medie-giganter har sat frie danske medier under

har fået medierne til at reducere de klassiske ”nyhedskriterier” til det der skaber flest KLIK – konflikt. Der, hvor alle pengene er.

Og det har fået partierne til at samle kræfterne i toppen.

Nedsætte fokusgrupper, som partiets folk kan designe skarpe budskaber efter.

Styre budskaberne centralt med hård hånd – så der ikke er sprækker i partidisciplinen.

Flytte alle ressourcer fra den enkelte parlamentarikers arbejde, til partiledelsens hovedkvarter.

Den faglige politikudvikling har afgivet alt for meget terræn, til fordel for spin & designerpolitik.

Og ikke mindst, tænke taktisk i vælgerdemografien, som en gigantisk ”tovtrækning” i kampen mellem rød & blå, hvor det eneste, der tæller, er, hvem der har overtaget, når fløjten lyder

Derfor taler partierne til os, som virksomhederne taler til forbrugerne. Som forbruger, vælger – ikke som medborger, som folk.

Vi glemmer vores egentlige opgave = nemlig at varetage helheden i vores samfund, hvis vi tilgår politik, som vi bliver talt til. Og de der, ligesom jeg, er modne mennesker, midt i tilværelsen – vi er den største bøf på savannen. Vi er

mange. Og vi er dem, jagten handler om.

Det er ikke bare tilliden, der halter for partierne.

Partiernes medlemsskare er de senere år reduceret markant.

6% af voksne danskere er medlem af et parti. 6% !!

I 1960, var det 20%.

Forklaringsmodellerne er mange. **Men i et foreningsland som vores, er det ikke ligegyldigt, om det er 20% af befolkningen, der vælger og udgør de kandidater, vi kan stemme på, eller om det er 6%.**

Og hvad stiller de så op til, kandidaterne?

”I har selv stillet jer i spotlyset, så I må tåle mosten”, siger medierne og folkestemning ofte, hvis politikere drister sig til at ”pive” over præmisserne politik drives på.

Men det er vel de færreste af os, som finder det rimeligt, når folkevalgte får trusler som

- ”Jeg kommer en dag. Jeg ved hvor du bor. Du skal halshugges”

- ”Du leger med dit og dit barns liv”

- ”Hvis du ikke lukker din kæft, lukker vi den for dig”

3 ud af 4 folketingskandidater blev i valgkampen i juni 2019 udsat for chikane og trusler.

- for kandidater i aldersgruppen 18-29 år, var det 4 ud af 5.

- lige mange mandlige kandidater, fik truslen, som kvindelige – men de trusler kvinderne modtog, var anerledes end mændenes. Hver fjerde kvindelige kandidat har modtaget seksuel chikane i form af beskeder med seksuelt indhold,

fx trusler om voldtægt. De mandlige kandidater modtog ingen.

Men truslerne er ikke kun et valgkamps-fænomen. Gid det var så vel.

For danske politikere er det hverdag.

De er selvfølgelig ikke skrøbelige sjæle, politikerne.

Ellers var de aldrig nået så langt.

De retter ryggen. De børster det af sig. Og de kan holde til meget.

Men jeg ved fra mig selv, at chikane har det med at slå små bitte sprækker i vores beskyttelsesdragt.

Små bitte sprækker, som ikke i sig selv er farlige. Men hvis de er mange nok, og hvis arbejdspresset samtidigt er stort nok, så bliver chikanen uoverskuelig at ignorere, og så kryber frygten ind.

Chikanen koster. Den frygt koster. Og vores juridiske system er generationer bagud i håndteringen af digitale krænkelser & chikane. Og indtil vi fatter, hvor kostbart DET er, må de tåle det. Eller forlade politik.

Personligt er jeg bange for, at nogle af de bedste, vælger det sidste. At de giver op.

Jeg har selv, som formand for Højskolerne i Danmark, lejlighed til at følge det politiske arbejde fra første parket, i mit arbejde med at sikre at højskolerne ikke bare er det unikke fænomen, som har været med til at danne & udvikle DK siden 1844, men at det også findes for fremtiden.

Og fra min udsigtspost synes jeg, at deres præmisser fortjener et blik ...

Folketingsmedlemmers arbejdsbetingelser er tabu.

Uanset hvor problematiske de måtte være ...

Politikere kan ikke legitimt rejse debatten om deres egne præmisser.

De nyder privilegier, vi andre har tilvejebragt.

De sidder i embedet på vores nåde, og vores skattekroner.

Vi ved, at forargelsen er stor, når et privilegie kommer under lup i konfliktunderholdningens hellige tjeneste ... eksemplerne er mange ...

- ministres lukrative pensionsforhold

- orlovsordninger

- eller de sygemeldinger, man kan ty til, hvis presset bliver for stort, eller kritikken for hed

Fortællingen om selviske motiver får næring, når journalister forenkler drømmen om indflydelse til en drøm om ”ministerbiler”. Det eneste synlige ministerprivilegium vi kunne misunde dem.

Det lyder friskt og uskyldigt. Men det billede af ”ministerbiler” som motivationens drivkraft antyder, at det egentlige – magten, politikken – ikke er det centrale for dem. Og det er simpelthen ikke rigtigt. Jeg kender mange politikere, der gerne vil være ministre. Men det er da magten, det de kan udrette – og ikke en bil med chauffør – der trækker.

– ja, og så kan vi misunde dem pladser på lægderne til de sparsomme sæder til VM i Parken ... naturligvis.

Arbejdspresset er enormt

Som medlem af Demokratikommisionen VED jeg, at antallet af dokumenter, som tilgår folketinget, var i 1985 ca 10.000 dokumenter. I 2016 var det steget til næsten 40.000 dokumenter – en firdobling på 30 år.

Og de høringer hos interesseorganisationer og civilsamfundsorganisationer, der skal sikre, at de der fagligt ved mest om forslagernes indhold, høres nu mest formelt, og med ekstremt korte frister.

Det efterlader i vid udstrækning de fire gange så mange lovforslag i hænderne på embedsværket.

Men den begrænsede inddragelse i formuleringen af nye love ser vi særligt stærkt, når de større reformer af vores samfund skal tegnes. De aftales næsten alle for lukkede døre i den forligskultur, som igennem de seneste årtier er opbygget i Folketinget. Aftalerne sikrer stabilitet i lovgivningsarbejdet, men det udelukker også dialog med de aktører, som skal omsætte reformerne til handling – de, som kender praksis, det udelukker de dele af folketinget, som ikke en inviteret indenfor i forliget, og så flytter det arbejdet med store reformer ud af den offentlige debats spotlys.

Senest den store reform af uddannelsesudbud, som decentraliserede uddannelsespladser. Et ædelt formål. Men mon ikke løsningen havde været stærkere i praksis, hvis de, der skal omsætte den politiske intention til virkelighed, var inviteret til at foreslå, hvordan man kunne få mest effekt for pengene?

Vi betaler er en høj pris, for den stabilitet.

Samtidigt, er vores samfundsorden udfordret.

Og jeg LOVER, at jeg kommer til HÅBET, & hvad vi sammen kan gøre ... Men først min forudsigelse.

Når vi denne sommer ser ”voldsomt vejr” i Tyskland og Belgien med op til 150 mm. nedbør på et døgn og mange savnede og døde, som ikke nåede væk fra vandmasserne i tide.

Når forskere nu kan påvise, at selv små temperaturforandringer, allerede nu, har haft uventet høj effekt på is-tabet på de Grønlands 3 store gletsjere..

Så bliver den abstrakte trussel konkret. Og den rykker tættere på.

”Det er så uhyggeligt, at man næsten ikke kan rumme at tænke på det”, sagde den søde, ældre, genbrugsfrivillige dame i Røde kors genbrugsbutikken i Asnæs i Odsherred på Sjælland til en kunde, mens jeg stod i køen med mit genbrugsguld i armene forleden.

Og det er præcis her, jeg henter mit HÅB.

Hos alle jer, der er bedsteforældre-generationen nu.

Jer, der kerer jer om helheden.

Jer, der IKKE står på Kreta efter den første forsigtige genåbning, med 2 skud pfizer vaccine i kroppen og klager i TV-Avisen over de skuffende lukkede restauranter med jeres rullekufferter og jeres frihed, imens alle de unge sidder hjemme – og venter tålmodigt på, at det bliver deres tur – til at få fysisk uddannelse igen, få fællesskabet igen, få foreningslivet igen, få bevægelsesfrihed igen – og den vaccine der skulle give dem den tilbage – friheden.

Jer, der tænker længere end egen næsetip.

Jer, der kan stille jer på fremtidens side. Sammen med de unge, der udspringer af jer.

Jeres børnebørn, oldebørn – eller børn, for den sags skyld.

Jer, der er nøglen til den knude, vi befinder os i lige nu.

Jer, der er de mange.

Jeg tror, at jer, der er her på Jenle i dag, er præcis dem, jeg appellerer til.

Men hvorfor skal håbet hentes hos jer? Og ikke hos de unge selv? Ville I sikkert spørge.

Sagen er, at I ikke kan læne jer tilbage. Vi har voldsomt brug for jer!

Vi ved fra en europæisk undersøgelse, at danske unge er de unge i Europa

- der VED mest om demokratiet, og hvordan det fungerer

- men de er ulykkeligvis også de, der tror MINDST på deres egen mulighed for

at påvirke det

Fra de var helt små, har vi arbejdet med deres demokratiske dannelse.

De fik ikke, som min egen far i Hygum i sin tid, skilt en del af sit ene øre fra hovedet, af en arrig skoleleder

De har haft elevråd, inddragende undervisning & gruppearbejde.

Hvordan kan de, af alle, miste troen på, at de kan spille en vigtig rolle i demokratiet?

Men måske reagerer de i virkeligheden fuldkommen forståeligt ...?

– For i vores iver for at styrke styring & effektivitet – har vi centraliseret enormt mange beslutninger, ikke mindst i uddannelses-sektoren, derfor ”kom vi til” at tage substansen UD af de demokratier, de er en del af. Deres elevråd er blevet **”som-om-demokrati”** uden reel indflydelse på noget væsentligt.

Hvis I savner bevis for det, skal vi huske, at det er den samme sektor som af Børne- og Undervisningsministeriet her under Corona-krisen d. 20. maj i år fik udsendt retningslinjer for

”karamelkast, studenterkørsel & dimission”.

Her fremgår det fx, at karamelkast skal foregå klassevist, og at afgangseleverne skal holde afstand til de klasser, hvor de kaster karameller” ... - Hvis nogen nu skulle være i tvivl.

Mon afgangseleverne sammen med skolernes ledelser kunne have fundet en fin & sikker model?

Eller er det mon bedst, at ministeriet beslutter, hvordan de skal gøre konkret, uanset skolens størrelse & indretning?

Jeg kender virkelig mange dygtige og gode skoleledere, som jeg personligt trygt havde lagt den opgave hos.

Vi VED, at unge trækker sig fra debatten på de sociale medier – fordi de oplever, at debatten er ubehagelig og hadsk

Jeg hører ofte forslag om, at vi skal danne til en respektfuld debat på sociale medier i Folkeskolen.

Det forslag kom også op i Demokratikommissionens arbejde.

Men det problem kan vi IKKE løse i folkeskolen – og her håber jeg, at jeg ikke træder for mange over tærne – for mænd over 50 år tegner sig for langt hovedparten af de hadefulde indlæg, og det er længe siden, at de har gået i folkeskolen.

Vi skal ikke bilde os ind, at den offentlige debat er blevet mere tilgængelig og demokratisk med de sociale medier – der er snarere kommet en større scene for nogle bestemte grupper. Mens andre forsvinder helt fra debatten.

UNGE er IKKE den største BØF på savannen. Faktisk er de den mindste. Siden 1980 er andelen af unge stemmeberettigede faldet markant, imens andelen af ældre er steget.

I dag udgør aldersgruppen 60+ 34% af de danske vælgere. Imens vælgere under 30 år kun udgør 19%

I dag kan vælgerne på min alder – 52 år og op – afgøre valg helt uden alle de, der er yngre.

Og det er afgørende for de temaer, der fylder i politik. Ikke mindst når tovtækningsøvelsen er den helt centrale krig der skal vindes ... Blå eller rød.

Samtidigt ved unge, at de udfordringer som vil præge DERES fremtid – SAMFUNDETS fremtid – den lange bane – fylder forsvindende lidt – og ikke lader sig løse let. Tværtimod vil en løsning af fx. klimakrisen kræve gigantiske reformer, internationale alliancer og enormt store beslutninger, som det vil blive svært at finde politisk mod til.

De gør en masse ting selv. Unge.

Der, hvor kun de selv har magten og ikke er afhængige af andre.

De træffer indgribende, personlige valg.

- de bliver vegetarer. Fleksitarer. Veganere.

- de køber genbrugstøj, de cykler og gør alt, hvad de kan for at reducere skrald og madspil.

- og nogle af dem fravælger at få børn. For ikke at belaste klodens ressourcer.

Både jeg og I ved, at den enkeltes handlinger ikke batter langt i lyset af udfordringens gigantiske proportioner. ”Som en skrædder i helvede” er vel ikke en overdrivelse.

Sagen er, at det ved unge også godt. Men det er det eneste, de oplever at de har magt over.

Deres egne personlige livsvalg.

Måske bliver nogle af dem mødt af deres omgivelser, som ”Irina” – eller Laura, som hun blev døbt efter sin oldemor – i den biografaktuelle film ”Hvor kragerne vender”?

Som provokerende ”politisk korrekt” vegetararisk datter vender hjem til den fædrene gård, hvor lokalsamfundet smuldrer, og hvor godt kød fra faderens køer, der har hørt ”Pop FM” hele livet, fordi det nu gør dem bedst tilpas, er hele familiens identitet.

Hun ødelægger den gode stemning, Laura – eller Irina, som hun har valgt at kalde sig for at lægge behørig afstand til sit ophav og opvækstens mobning som ”lebbe Laura”.

Det er svært ikke at opleve fravalgene som en grundlæggende kritik af den levevis, der har været den danske, ligeså længe vi stolt, hertillands, har dyrket det landbrug, som har været forudsætningen for vores velfærdssamfund. Og det

provokerer også voldsomt den lille familie.

”Det er godt, at jeg har dig til at forklare mig, hvordan alting hænger sammen”, siger Lauras mor såret. For hende er klimaforandringerne abstrakte. Men lukningen af deres lokalsamfunds butikker derimod er meget mere konkret og virkeligt.

Men deres konflikt er ikke isoleret til filmfamilien i *Hvor kragerne vender*.

Konflikten er universel.

Et sted, hvor vi har svært ved at nå & forstå hinanden.

Det var frygten for atomkrig, der var de universelle sorte sky over fremtiden, da jeg selv var teenager.

Frygtens reelle risiko blev konkretiseret i bøger, film & TV.

Fortællingerne tegnede en fremtid, hvor det at være blandt de overlevende efter atombombernes hærgen, i værste fald, IKKE var at foretrække.....

Kan I huske det?

Jeg husker søvnløse nætter. Mareridt.

Jeg husker radioavisen i højtaleren i klasseværelset, når den politiske spænding mellem giganterne spidsede til. At putte mig ind til mine forældre om natten, som stor teenager ... Pinligt!! Men frygten var stærk.

Jeg husker, at jeg en aften spurgte min mor, hvordan de dog kunne leve en ganske almindelig hverdag i lyset af atomkapløbets trussel og armlægningen mellem Sovjetunionen og USA.

Jeg forstod det simpelthen ikke.

Præcis sådan har mange unge det i dag med klimakrisen.

De bliver angstelige. Og bange.

Og her når vi til kernen i min forudsigelse:

I mellemtiden går tiden ... Vi VED, at udviklingen på et tidspunkt ”knækker”, så skaden på klodens temperatur, og de følgende konsekvenser er uoprettelig. Det ved unge også.

Demokratiet arbejder langsomt.

Det rum, vi har for handling, svinder ind. – Det VED vi.

Samtidigt bliver flere og flere unge i tvivl, **om demokratiet overhovedet KAN løse klimakrisen.**

Og lad os være ærlige – hvis de står alene med det politiske krav om handling, så bliver det ikke prioriteret højt nok. Hurtigt nok.

Men hvad sker der, hvis vi handler for sent med den eneste klode, vi har?

Hvis teorien om hockey-staven ikke holder?

Så mister de danske – og de internationale - unge tilliden til vores demokrati!

Sigge Winther, Journalist, Phd i Statskundskab og tidligere vært på Deadline på DR2, har netop udgivet bogen ”**Entrepreneurstaten**”, **hvor han kaster lys på det, han kalder ”de VILDE problemer”** –

Politiske problemer, som både er komplekse & som kræver inddragelse af mange aktører for at finde gode løsninger.

* regulering af tech-giganterne

* klimakrisen

* integrationsudfordringerne

* reel ligestilling og

* det faktum, at vi (trods utallige reformer) har 15-20% årgang, der forlader folkeskolen uden at kunne læse

Hans pointe er, (med mine ord) at løsningen af ”de vilde problemer” kræver, at vi forlader den overfladiske, mere symbolske ”tovtræknings-agtige” måde, vi arbejder i demokratiet på nu – og inviterer erhvervsliv, civilsamfund og interesseorganisationer ind i ”det politiske værksted” – fra starten af. I stedet for, som nu, at ”klaske dem på” når strategien er lagt, og alt er aftalt. Med ineffektive løsninger som resultat.

Vi SKAL finde nye politiske balancer, hvis vi skal i mål. Ikke nødvendigvis partipolitiske balancer.

Det handler heller ikke om RØD eller BLÅ blok.

Det er vores håndtering af demokratiet, der skal tænkes nyt.

Jeg startede med at sige, at

Det danske folkestyre hviler på tillid og på et frit og oplyst folk, som føler ansvar for det fælles.

Og det er her, nøglen ligger.

Folkestyrets forudsætning ER folket.

Så hvis vi – folket – lader os reducere til at indtage rollen som ”politisk forbruger” med egne snævre interesser som vores hovedfokus, så bliver vi sårbare overfor populisme, ekstremisme og ensporethed.

Bare se i verden omkring os.

Vi er nødt til at tage det medansvar for at forvalte helheden, og fremtiden, som er vores, PÅ OS.

Ellers fejler vi vores opgave.

Men hvad værre er, vi svigter vores efterkommere.

Netop afdøde overrabbiner Bent Melchior leverede kort før sin død følgende citat til Kristeligt Dagblad:

Han sagde:

”Søg indflydelse. Jeg vil citere Elie Wiesel, som var jøde, overlevede Auschwitz og modtog Nobels Fredspris. Han sagde, at modsætningen til godhed ikke er ondskab, men ligegyldighed. Det, at folk iagttager ting ske uden at tage stilling til dem, er for mig at se en hån imod menneskets evne til at tænke. Vi har pligt til at reagere. Så for mig indebærer det at have et godt aktivt liv, at man bekæmper enhver form for ligegyldighed og tager stilling. Vores demokratiske pligt opfyldes ikke kun ved, at vi sætter et kryds på en stemmeseddel hvert fjerde år”.

Og nu når jeg til min bøn til jer. Som jeg vil slutte med.

Min bøn til jer – den største BØF på savannen ...:

- * kæmp for, at håbet & tilliden til demokratiet vil vokse
- * krævn nuanceret politik & inddragelse – beløn ikke enkle svar på komplekse & vilde problemer
- * vælg folkevalgte med MOD, tvivl og karakter – folkevalgte I tør betro vores oldebørns fremtid til
- * Stil jer på fremtidens side – sammen med de unge jeg VED, I elsker

Tak for ordet ...

Kilde

Manuskript modtaget fra taler.

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Folkemødetale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lisbeth-trinskjaers-kulturtale-ved-jenlefesten-2021>